

Op 28 april is onze praktijkondersteuner **Ina Schuit – Klaver** overleden. Het boek van haar leven is gesloten. We hadden het allemaal graag wat dikker willen zien, maar het heeft niet zo mogen zijn. Wat blijft zijn de herinneringen, het lezen van dit boek. Daarom brengen we een speciale versie van onze nieuwsbrief uit over Ina. Om te laten zien wat zij voor ons, ons gezondheidscentrum en onze patiënten betekend heeft. Om te laten zien wat voor bijzonder mens ze was. En om ons verdriet te delen.

Op de ochtend dat we het bericht over haar overlijden ontvingen bedachten we samen de volgende tekst om uit te drukken wat ze voor ons betekende: 'Ina was als de zon. Ze gaf ons kracht en warmte. We verliezen hiermee een bijzonder mens en een deskundige collega'.

Joke Brouwer, directeur

Mijn levensverhaal

Ik heb een leuke jeugd gehad. Zomerdag speelden we buiten, slootje springen, voetballen, zwemmen, ook tulpen koppen, rooien, bollen pellen, lelies planten, koppen en ook die weer rooien hoorden er later bij. Winterdag gingen we schaatsen op de sloten, eerst op de Veersloot en later op de ringvaart, dat was geweldig. De lagere school werd verruild voor het voortgezet onderwijs, eerst de HAVO, maar toen ik vond dat er te veel geleerd moest worden, te ver gefietst en te weinig feest was, ging ik de laatste 2 jaar de MAVO doen. Via de LOI haalde ik mijn diploma doktersassistente, de reguliere school route was blijkbaar niks voor mij, dus ging ik als 16 jarige leren en werken in de praktijk.

In 1981 heb ik Sjaak leren kennen. Hij werd de liefde van mijn leven. Samen kregen we drie geweldige zonen. Na de geboorte van de eerste ben ik gestopt met werken. Toen de

jongste 4 jaar werd en naar school ging begon het weer te kriebelen om aan het werk te gaan.

In het gezondheidscentrum Kersenboogerd kon ik gaan werken, eerst als oproepassistente, dat voelde veilig. Op de kennis lag alleen "een laagje stof" en na enige tijd werd ik vaste assistente van Carine. Het weer werken en dan ook nog in zo'n geweldige setting gaf mij het gevoel dat ik met mijn neus in de roomboter was gevallen.

Nou dat voelt lekker hoor!

Na een aantal jaren kreeg ik de kans om de opleiding voor praktijkondersteuner te volgen op de HBO, ik heb ervan genoten om weer te leren en mijzelf te kunnen ontwikkelen.

Mijn leven is mooi geweest, ik heb genoten!!

Ina Schuit-Klaver

Ina

Ina was een echt "mensenmens", met een enorme betrokkenheid en levenslust.

Ina was deskundig in haar werk. Ze kon altijd goed de vinger op de zere plek leggen, zorgvuldig, motiverend, relativerend. Ze heeft een enorme ontwikkeling doorgemaakt in haar werk. Van gewone assistente, naar leidinggevend assistente en als kroon op haar werk de opleiding tot praktijkondersteuner. Dit betekende veel voor haar, ze was er trots op. Het "in haar eigen ogen" gewone meisje uit Spanbroek, nu met een HBO diploma.

Ina hield van haar werk en deed haar werk ook heel goed. Ze begeleidde mensen met suikerziekte die extra aandacht nodig hadden zoals psychiatrisch patiënten, mensen met een verstandelijke beperking of mensen die om een andere reden er moeilijk mee konden omgaan. En ze deed dit met succes. Met veel geduld en liefde lukte het haar om deze mensen een betere kwaliteit van leven te geven. Deze mensen vragen nog steeds naar haar en missen haar nog steeds.

En toen werd ze ziek en ging ze voor haar genezing. Ze moest heel diep gaan maar vol optimisme verscheen ze eind januari weer op het werk. Ze was nog zwak maar had ontzettende zin om weer aan de slag te gaan. Ook wij zagen er heel erg naar uit dat ze er weer zou zijn. Ina had een belangrijke rol in ons team en we misten haar inbreng. Zo

had ze bedacht om op dinsdagmiddag bij de thee elkaar positieve dingen te vertellen, tekenend voor haar. Ze vond het belangrijk dat we, ook in drukke tijden, oog voor elkaar hielden en ook als het allemaal wat minder. En toen bleek de lymfklierkanker toch niet bedwongen. Gelukkig kreeg Ina nog de tijd om van iedereen op haar manier afscheid te nemen. De kracht en wijsheid die ze daarbij uitstraalde was bewonderenswaardig. We zullen dit nooit vergeten. Het leven van Ina was kort, maar vervuld met heel veel liefde. Als geen ander kon zij de liefde voelen en deze verbinden met de mensen om haar heen.

Paula v.d. Broek, praktijkondersteuner en Carine den Boer, huisarts

Afscheid van Ina,

Nu 4 weken geleden op een natte en koude zondagavond hebben we in een zeer indrukwekkende afscheidsdienst Ina voor het laatst is ons midden gehad.

Wat zullen we deze fijne, spontane en deskundige collega gaan missen.

In 2001 ben ik begonnen als praktijkverpleegkundige in het gezondheidscentrum, Ina werkte er als assistente. Al gauw bleek dat Ina ook ambitie had om de richting van praktijkondersteuner in te gaan. Het leek mij heerlijk in het veld van pionieren om er een collega bij te krijgen, samen dingen uitzoeken, dingen kunnen delen en gebruik maken van elkaars deskundigheid.

Ina begon vol enthousiasme aan de post hbo opleiding tot POH in Alkmaar. Na 2 jaar hard studeren het certificaat. Met Carine de Boer, huisarts, ben ik naar de uitreiking van de diploma's in Bergen geweest, Ina straalde. We hadden er samen zin in om gestalte te geven aan de functie van POH binnen het gezondheidscentrum.

Helaas was dit van korte duur Ina werd ziek en moest regelmatig verstek laten gaan. Maar ondanks haar beperkingen bleef ze zeer betrokken bij het werk. Er was zelfs een periode dat het beter leek te gaan en samen maakten we plannen voor het werk. In die periode ging Paula v.d Broek ook starten met de opleiding tot praktijkondersteuner.

En zo vormden we een deskundig team, ieder op zijn eigen terrein, Ina hield zich voornamelijk bezig met de diabetes patiënten wat ze met volle overgave deed.

Afgelopen december hebben we allemaal erg met haar meegeleefd toen ze opgenomen werd voor een behandeling die zwaar en lang was maar hoop gaf op verbetering.

Helaas is dat van korte duur geweest in april kreeg Ina het bericht dat behandeling verder niet meer mogelijk was.

Ze schreef ons haar laatste reis verslag.

Wat jammer dat onze samenwerking niet langer heeft mogen duren.

Wat zal ik je als collega missen, je deskundigheid, je gezelligheid(samen een teamtje organiseren) en je vastberadenheid.

Saskia van Buren, praktijkverpleegkundige

Herinneringen aan Ina

Als we terugdenken aan Ina dan is er in de eerste plaats vrolijkheid en belangstellend naar de mensen om haar heen. Serieus bezig met en betrokken bij haar patiënten. We konden gemakkelijk even met Ina overleggen. Als we iets nodig hadden voor een patiënt werd het zo geregeld. Tijdens haar studie voor praktijkondersteuner ging ze er helemaal voor. Druk bezig met de diabetes. Van Ina konden we echt wat leren, ze wist waar ze het over had. In het multidisciplinair overleg had ze een duidelijke inbreng en ze dacht kritisch mee. Niet moeilijk doen, maar gewoon goed en prettig samenwerken stond bij haar voorop.

Wat vonden we Ina ontroerend dapper toen ze begon aan haar chemo en we allemaal die mail kregen met die olifant erop die ze in stukjes op zou eten.

Ze was er weer zo gauw ze kon. Je zou niet denken dat ze zoveel te verhapstukken had.

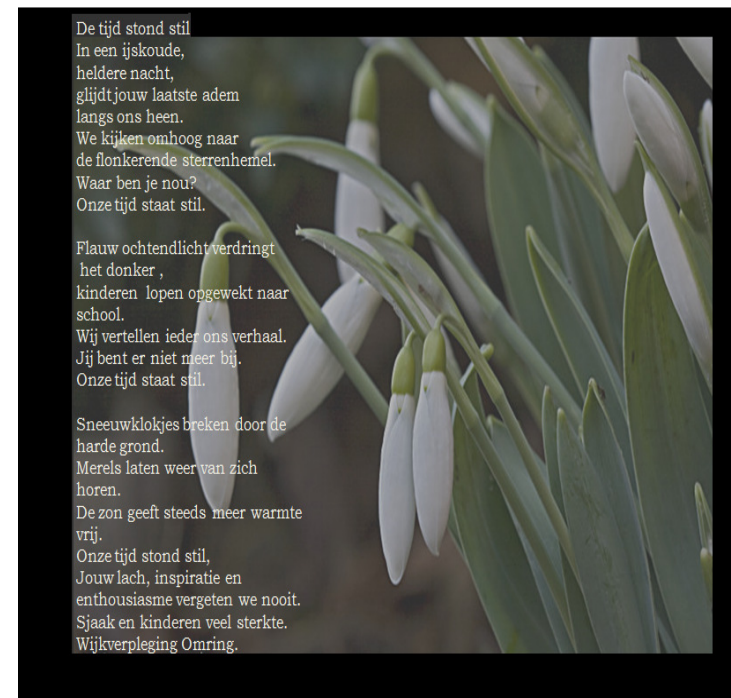
Het leek weer gewoon, blije Ina die er altijd verzorgd uitzag en zorg had voor de mensen om haar heen.

Nu gaat het leven en het gezondheidscentrum waar ze zoveel van zichzelf heeft gegeven, verder.

Ina is er niet meer. Maar ze is nog wel in ons hoofd en in ons hart. Ze komt in flitsen voorbij.

Vrolijk, dapper, betrokken, positief. Zo blijft ze in onze herinnering.

Afra, Lisan, Reini, Ria en Tineke van Buurtzorg Hoorn

INA

Als ik aan Ina denk, dan denk ik vooral aan: samen, positief, doorzettend, verbindend.

Ina, jij was bij uitstek een verbindend persoon. Van iedere afdeling kende jij mensen en trad jij in contact met mensen. Voor de fysiotherapie heb je vooral met Gerard samen aan de diabetes gewerkt en met Bert aan de telefonische bereikbaarheid. Los van projecten stimuleerde jij ons altijd en maakte jij ons ook bewust van hoe geweldig het was, dat wij de mogelijkheid hadden, als gezondheidscentrum, om samen voor onze patiënten te staan en samen te werken daarin. En daarin bleef je positief, stimulerend, zoekend en doorzettend.

Samenwerken stond bij jou voorop.

Waar ik jou helemaal in bewonderde was tijdens een coachingstraject met de huisartsen, fysiotherapeuten en praktijkondersteuners. Je was al ziek en kon er daarom niet steeds bij zijn. En als eerste paste jij, heel erg enthousiast een heel moeilijke oefening toe op een patiënt van je. Je had zelf de attributen die ervoor nodig waren gemaakt en kwam heel enthousiast vertellen: het werkt!

Wij waren nog aan het zoeken: hoe moeten we dat nu doen, maar jij had dat al gedaan!!

Ina zoals wij jouw positivisme, je verbindende kwaliteit en je enthousiasme zullen gaan missen als collegae, zo zullen jouw patiënten dat ook zeker gaan missen.

Miek ten Asbroek, fysiotherapeut.